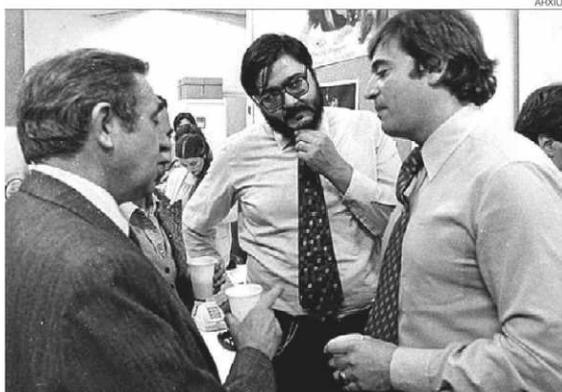
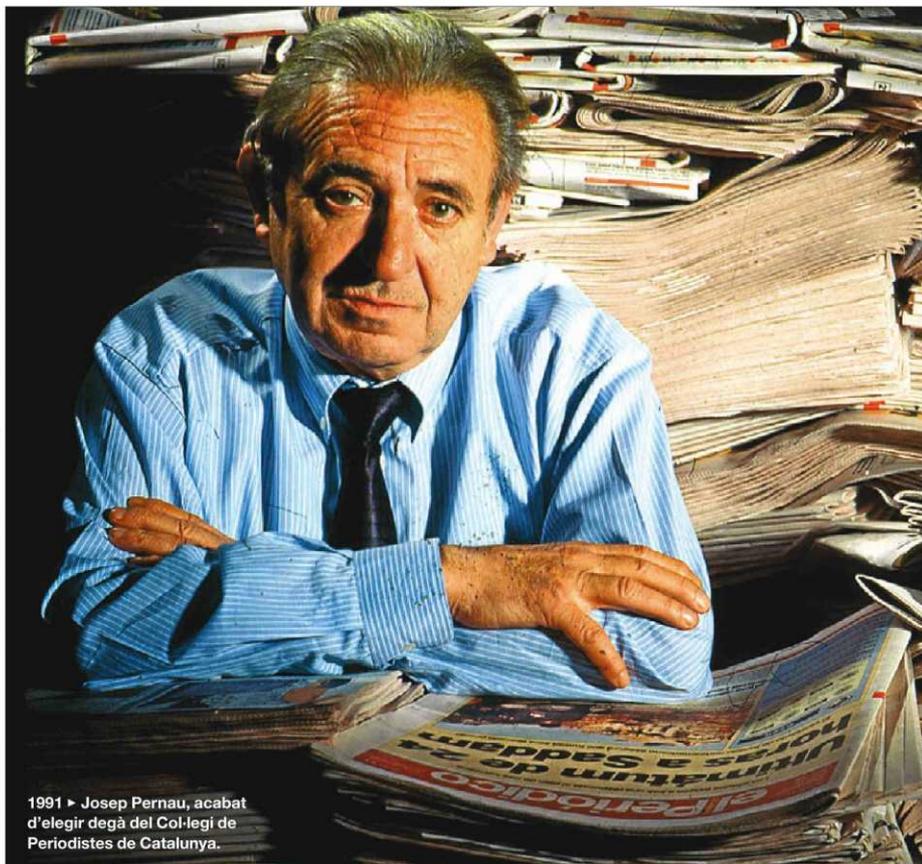

L'EMPREMTA
A 'EL
PERIÒDICO'

1955 ▶ Josep Pernau rep el títol de periodista de mans del ministre d'Informació i Turisme Gabriel Arias Salgado, a Madrid.

1978 ▶ Pernau, el director, Antonio Franco, i l'editor i fundador del Grup Z, Antonio Asensio Pizarro, a la primera redacció d'EL PERIÒDICO.

1991 ▶ Josep Pernau, acabat d'elegir degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya.

MOR A BARCELONA UN DELS MÀXIMS REFERENTS DEL PERIODISME CATALÀ

L'exemple de Pernau

Adéu a un periodista rigorós i independent, honest i irònic, i compromès amb la seva professió

JOSEP M.
Cadena

El periodista Josep Pernau, columnista d'EL PERIÒDICO fins que la salut l'hi va permetre, el juliol del 2009, va morir ahir a la matinada als 80 anys. Aquest és el fet. Des de feia gairebé dues setmanes estava internat a la clínica Sagrada Família de Barcelona, on van posar tots els mitjans perquè no patís en excés i que la família més directa -Carme Mas, l'esposa; la Neus, el Gabriel i el Jordi, els fills- sabés que s'arribava al final d'un trànsit de gairebé tres anys de pèrdua de les facultats vitals i que ja no tenia marxa enrere. Ell ho sabia, i

els amics ho constàvem en les nostres visites. Jo havia mantingut amb ell llargues i sempre agradables converses, però cap al final, encara que em va conèixer fins als seus últims moments, no podia articular cap paraula i, quan renunciava a seguir amb la xerrada, articulava un «perdona» que em glaçava el cor.

Josep Pernau i Riu, nascut a Lleida el 26 de desembre del 1930, hauria complert els 81 anys d'aquí poc més d'un mes. Va tenir una vida difícil, com la de tots els nens de la postguerra espanyola, i una mica més en el seu cas, ja que el seu pare va morir en el bombardeig de la capital del Segre. Va quedar amb la mare i la germana, i va estudiar el batxillerat als Germans Maristes. En l'àmbit familiar sempre es va saber que el fotògraf

Centelles havia retratat el seu pare mort i la mare lamentant-se, en una instantània que, anys després, s'ha fet justament emblemàtica. Aquells anys no eren per explicar-ho i, respecte aquesta qüestió, molt després, va tenir dues experiències curioses: era ja redactor d'*El Correo Catalán* quan, una nit, fullejant premsa estrangera, es va trobar amb la famosa fotografia atribuïda a la mort d'un «partisà»; i després, acabat de casar, en un viatge a París, en un cine va anar a veure *Morir en Madrid* i es va trobar amb una filmació dels fets que descobreixia. Dos successos traumàtics que el van ajudar a ser ell i a entendre les seves circumstàncies.

Mestre de primer ensenyament, va exercir com a interí a Durro, la Vall de Boi i Canejan, però aviat va

Corrien els anys 50 i no era fàcil escriure amb independència i criteri. Però ell ho va fer

optar per ingressar a l'Escola Oficial de Periodisme, que obria una secció als locals de l'Ateneu Barcelonès. Claudio Colomer Marqués, director del centre, i Andreu Roselló Pàmies, subdirector d'*El Correo Catalán* i professor, es van fixar en ell i, com que tots dos cuidaven aquell diari, li van proposar fer-se càrrec de l'entrevista diària, a través de la secció *Visa-vis*, que havien firmat Manuel del Ar-

co, Joaquín Soler Serrano, Joaquim Muntañola i altres periodistes destacats. A ell no li va importar el repte i va saber visitar Antoni Tàpies quan començava i Josep Puig i Cadafalch quan estava en l'ostracisme polític. Corrien els anys 50 i no era fàcil escriure amb independència i criteri. Però ho va fer, sense oblidar la crònica ciutadana i la corresponsalia a Madrid quan va acabar els estudis necessaris per obtenir el títol i el director general de Premsa, Juan Aparicio, es va estranyar que mai l'hagués anat a veure per demanar-li res. I, encara que a Pernau el va sorprendre que l'hi diguessin tan clar, va continuar amb la seva independència com si res...

Després va venir la seva activitat com a redactor i cap de local a *El Correo*

LES COLUMNES

Inoblidable 'Opus mei'

Pernau va destil·lar diàriament lucidesa i ironia en més de 6.000 columnes, publicades des del setembre del 1980 fins al juliol del 2009.

LA SÈRIE

Memòria i consciència

La sèrie 'Los 59 días de la ocupación franquista de Catalunya' es va publicar en 50 entregues diàries entre el desembre del 1988 i el febrer del 1989.

AL MÓN

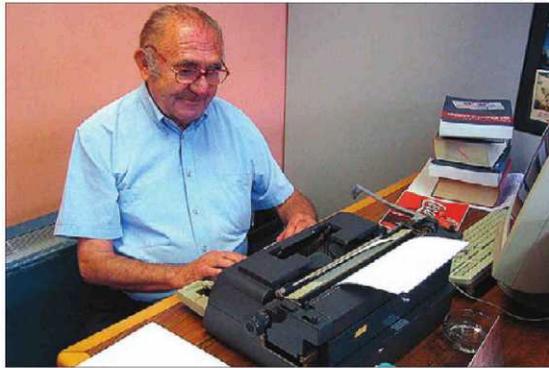
Testimoni de la història

El juny del 1990, va retratar 'La primavera en el Este' la vertiginosa transformació dels països de l'òrbita soviètica després de la caiguda del Mur.

JULIO CARBO

AGUSTÍ CARBONELL

2003 ▶ El periodista, a la seva taula de la redacció d'EL PERIÓDICO, on la seva inseparable màquina d'escriure convivia amb l'ordinador.

ELISENDA PONS

2005 ▶ El president de la Generalitat Pasqual Maragall, el conseller Joan Saura i Pernau, en l'entrega al periodista de la Creu de Sant Jordi.

Catalán, amb Manuel Ibáñez Escofet, Esteve Busquets Molas, Àngel Marsà i altres, en una empresa encara una mica bohèmia, però que es professionalitzava. I encara, als matins, a Ediciones Generales, empresa periodística de Colomer, juntament amb Josep Fauli. Els vaig conèixer a tots dos, i tots dos em van ensenyar que es pot riure, però que s'ha de treballar.

I després van seguir *TeleXpres*, amb Andreu Aveñi Artís, *Sempronio*; Carles Sentís, i Ignacio Agustí com a directors. Allà, quan encara s'aixecava l'antic edifici del carrer d'Aragó, i tenia un despatx amb el buit a l'esquena, el vam anar a veure per si volia integrar-se al clandestí Grup Democràtic de Periodistes. No ho va dubtar, i va ser un dels fundadors del Grup, el qual sempre perdia, encara que després -els anys sempre et donen la raó quan la tens- vam començar a guanyar el que els altres ja no sabien administrar.

Van seguir *Diario Femenino*, un breu pas per *Mundo Diario*, *Diario de Barcelona* i *Destino* -en tots dos mitjans va ser director- i EL PERIÓDICO, on va exercir d'editorialista i de columnista en la seva celebrada secció *Opus mei*, tot un repte d'afirmació personal i de suau ironia des del mateix títol.

Això, pel que fa a la seva projecció envers el públic. Però Josep Pernau també va sentir la necessitat de treballar des de dins de la professió per a la societat. Professor a l'Escola de Periodisme de l'Església, no va dubtar a anar a examinar a la presó Model alumnes presos; i a l'Antiga Associació de la Premsa va encapçalat la reivindicació de Josep M. Lladó com a professional, així com va firmar manifestos i va defensar

Amb Pernau vaig aprendre el que sé de periodisme en l'aspecte moral de la professió. Cal seguir el seu exemple

exigències perquè tots fóssim periodistes i prou, al marge de corretges de transmissió i de complaències. Per això, quan va arribar el moment, va encapçalat una candidatura com a president, va guanyar i va posar en marxa els congressos de periodistes, el codi deontològic de la professió i el Consell de la Informació de Catalunya, que presidirien Llorenç Gomis, Francesc González Ledesma

i ell mateix, etapa aquesta en què el vaig acompanyar com a secretari general, rere Joaquim Perramón i Santiago Ramentol.

Va obtenir premis importants -Creu de Sant Jordi, Creu Francesc Macià, Ciutat de Barcelona, Ortega y Gasset i Josep Lladó, entre altres- però mai es va envanir. Considerava que eren fruit del seu treball, igual que la sèrie televisiva *Los niños del 36*, en què va recollir els testimonis dels que eren petits quan va esclatar la guerra civil. I va voler obrir-se a molts més periodistes, com quan va acceptar presidir la Federació d'Associacions de la Premsa d'Espanya.

I, com a final, permetin una declaració personal, encara que no sigui del tot correcta en una crònica com aquesta: amb Josep Pernau i Josep Fauli jo vaig aprendre el que sé de periodisme en l'aspecte moral de la professió. Ells han marxat, i no serveixo per recollir testimonis. Però voldria fer-ho i desitjo que els més preparats entre nosaltres -n'hi ha molts- segueixin el seu exemple. ≡

e-Periódico

Llegiu els millors articles de Josep Pernau
<http://www.e-periodico.cat>